

10%

יותר חומר

פרטוקס

אוח הצטיינות
בעד מיב הסוצר

החומר היעיל ביותר נגד זבובים. יתושים ומקקים

רסס' ק סופרטוקס

לידעת המפרסמים והקוראים של "ידיעות אחרונות"

● במשך שלושת החודשים האחרונים פורסמו ב"ידיעות אחרונות" 2275 מודעות קטנות במדורנו

"חפשת ומצאת"

● 180,000 אנשים קוראים יום יום את המודעות שלנו.
● מחיר המלה 180 פר' בימי חול, 250 פר' בימי שבת וערבי חג.

- המדור "חפשת ומצאת" מתפרסם מדי יום ביומו.
- אם אתה מחפש ורוצה למצוא:
  - דירה בדמי מפתח הוגנים
  - לקנות דירה עלייך מתווך רציני
  - שותפות בעסק
  - עבודה
  - מצויאות

פרסם יום יום ב"ידיעות אחרונות" במדור "חפשת ומצאת" מודעה זולה ומועילה

הידורן

(המשך מעמוד 3)
זור ברצח האיש שלא הכירו.

הוא סוף הדרך. היא מובילה מאור תו שיעור בבית הספר, דרך שידור ההסתה ומעשה כפרקאסם, אל הרחוב הארץי של בתל-אביב, בו התבוסס בדמו יצור אנושי וחסידישע. האם לא כולנו שפכנו את הדם הזה?

נכון, התמונה אינה כולה שחורה. אותה מורה צעירה בחיפה השתדלה לנטוע בלב חניכיה תמונה יפה יותר של עצמאות ישראל, בניגוד לחברותיה הסבורות שצ'ריכים, להרוג את הרוצחים הערבים. לעומת העד דויד גולדפלד, המוכן לרצוח ילדים בני 8 מפני שקיבל פקודה לכך, ישנו אישהמופת יהודה פרנקנטל, מפקד פלוגת משמרהגבול שסיכן את הקאריירה שלו ושינה על דעת עצמו את הפקודה הקטלנית, כדי להציל את כבוד המדינה ואת חייהם של עשרות ערבים חפים מפשע. לעומת העתוננים אשר העד גולדפלד למד מהם להרוג ערבים, לפי עדותו, קיימים עתוננים כמו עתוננו זה, המלמד את ההיפך. לעומת השידור על "הפורעים הערבים" ישנו נשיא המדינה המתאר את תולדות השמירה וההגנה באור אנושי יותר, ולערך מת דן שמר ישנם חניכים של אותה יחידה קרבית, שלא יוכלו לעולם לשפוך דם מבלי להודיע.

לעומת קצינים המלמדים כי "לחילל יש רק תפקיד אחד: להרוג!" ישנם קציני הגדודים שכינסו השבוע את סגל המורייכים, ערב תחרות הקליעה הארצית של יחידתם, והשביעו אותם להבהיר לקלעים הצעירים שהם עוסקים בספורט של הגנה, לא בהכרעה להריגה.

אולם לאן מובילה ההתפתחות? הזילזול הנורא בחיי אדם, הנכר נות האוטומטית לשפוך דם, האם אין הם הופכים בהדרגה לתכונה לאומית, מבלי שאיש יתן את דעו תו על כך?

פעם הסתכלו ילדי בית הספר העברי בה ערצה על הסרקטור החורש את האדמה. עתה הם מסתכלים באותה הערצה בסאנק הדורס את התבואה.

פעם קצרו הקוצרים חיטה וי שעורה. עתה מעמידים בשורה כי מה נשים ערביות בכפרקאסם, כפי שנאמר במשפט, ומפקדים "לקצור אותן!"

פעם רצח היה רצח. כיום אין רוצחים. "הורגים", "מעלים על הלהב", "משחילים", "דוסקים כדור", "משכיבים", "קוצרים".

דינת ישראל נתונה במצב מתמיד של מלחמה ועירה, המופסקת מדי פעם על-ידי מלחמה כללית. נניח שאין לפי שעה מגוס מצב זה (ואני עצמי הייתי רחוק מאד מלהניח זאת). נניח שבמשך זמן רב נקרא בבוקר על רצח חברינו שעלו על מארב, ועל נפילת חיילים שהוטמן להם מוקש. לא קל לחנך בתנאים אלה עם בריא ברוחו, לגדל ילדים יהודים כי חיי אדם קדושים מכל קדוש. לא קל להדריך חיילים שיהיו מוכנים למסור את חייהם להגנת מולדתם, ושידעו יחד עם זאת כי רק מוגר לב יורה בנשים וילדים, שרק איש-כנופיה פותח באש על בלתי-לוחמים.

תפקיד גדול הוא להסביר לחייל הפשוט את קדושת מוסר המלחי מה. לא תפקידו של שופט כמשי פט מקרי, אלא תפקידם של נשיא המדינה, ראשיהממשלה, שריהכ"ר טחון והרמטכ"ל, ככל ההגיוניות והרציניות שהם מסוגלים להן.

תפקיד גדול הוא להכשיר את המורים כדי שיהיה בכוחם לנטוע בלב תלמידיהם את הערכת צה"ל, מבלי שיסגודו לפולחן ההרג ושפילת-הדמים. זהו תפקידם של ראשיהממשלה ושריהחינוך, תפקידם של גורי לי המחנכים.

תפקיד גדול הוא לעצב השקפת-עולם מאוונת בציבור המבוגר — תפקידם של ראשי-ציבור ועתונאים. קל מאד לכתוב מאמריהסתה רחיי פאתוס. אך יזכרו נא העתונאים הנכבדים כי הדיו שלהם הופכת לעתים לדם.

זהו מבחן גורלי. אם נעמוד בו, יאמרו עלינו הדורות הבאים: הם היו ראויים לאיבותיהם הנביאים.

אם לא נעמוד בו, יחזה העולם במרגריה לאומית גדולה: הטרר-גדיה של עם שהקים מדינה ואיי בר את נשמתו בדרך.